

Dosarul nr. 3ra-279/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. T. Avasiloaie)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, Gr. Dașchevici, Vl. Clima)

ÎNCHEIERE

28 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului depus de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Emila Mazureac, Zinaida Petrașcu, Valentina Baraniuc, Vasile Crigan și Nadejda Balaieș împotriva Colegiului de Ecologie din Chișinău și Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, terți Agenția Servicii Publice și Agenția Proprietății Publice, cu privire la constatarea ilegalității refuzului în eliberarea extraselor din fișele locuințelor, extraselor din tabelele nominale actualizate și obligarea eliberării actelor și acordului la privatizare,

împotriva deciziei din 21 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă:

La 21 iunie 2017, Emila Mazureac, Zinaida Petrașcu, Valentina Baraniuc, Vasile Crigan au depus cerere de chemare în judecată împotriva Colegiului de Ecologie din Chișinău și Ministerului Educației al Republicii Moldova, în prezent Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, solicitând constatarea ilegalității refuzului pârâților în eliberarea extraselor din fișele locuințelor, extraselor din tabelele nominale actualizate privind apartamentele lor și demersului către Primăria mun. Chișinău pentru eliberarea ordinelor de repartiție pentru domiciliere permanentă, obligarea pârâților de a elibera extrasele din fișele locuințelor, a extraselor din tabelele nominale actualizate privind apartamentele asupra cărora le-a fost recunoscut dreptul de folosință și demersul către Primăria mun. Chișinău pentru eliberarea ordinelor de repartiție pentru domiciliere permanentă.

În motivarea acțiunii, reclamanții au invocat că, fiind angajați ai Colegiului de Ecologie din Chișinău, de către administrația Colegiului, în diferite perioade au fost instalați cu familiile în spații locative din demisolul blocului locativ al Colegiului de Ecologie din Chișinău, situat în mun. Chișinău, str. XXXXX, nr. 68/2. Odăile de la etajele blocului sunt acordate studenților Colegiului de Ecologie din Chișinău, iar spațiile lor locative sunt izolate, cu toate dependențele (veceu, baie), serviciile comunale prestate sunt contorizate și achitate separat, conform facturilor înaintate.

Totodată, au menționat că, dreptul lor la folosirea spațiilor locative au fost

confirmate prin hotărâri judecătorești irevocabile. Astfel, prin hotărârea din 29 februarie 2016 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău a fost recunoscut dreptul la folosința spațiului locativ în odaia nr. 3 din căminul situat pe str. XXXXX, nr. 68/2, mun. Chișinău, după Emila Mazureac, iar prin decizia din 02 aprilie 2008 a Curții de Apel Chișinău a fost recunoscut dreptul la folosința spațiului locativ în odaia nr. 106 din căminul situat pe str. XXXXX, nr. 68/2, mun. Chișinău, Zinaida Petrașcu. Prin hotărârea din 24 ianuarie 2000 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, a fost respinsă acțiunea Colegiului de Ecologie din Chișinău împotriva lui Vasile Crigan și Nadejda Balaieș cu privire la evacuarea din odaia nr. 2 din căminul amplasat pe str. XXXXX, nr. 68/2, mun. Chișinău. Prin ordinul administrației Colegiului nr.130 din 14 martie 2013 a fost recunoscut dreptul la folosința spațiului locativ în odaia nr. 4 din căminul situat pe str. XXXXX, nr. 68/2, mun. Chișinău, după Valentina Baraniuc. În opinia reclamantilor, dreptul lor de domiciliere permanentă în încăperile ocupate este confirmat legal și nu pot fi evacuați din ele.

Având în vedere că le-a fost recunoscut dreptul la spațiile locative menționate, pentru a primi de la Primăria mun. Chișinău ordinele de repartiție pentru domiciliere permanentă și privatizării ulterioare a acestor încăperi, reclamantii au precizat că, s-au adresat la 16 martie 2017, conform art. 14 din Legea contenciosului administrativ, către administrația Colegiului pentru eliberarea documentelor necesare și anume a extraselor din fișele locuințelor, extraselor din tabelele nominale actualizate și a demersului Colegiului către Primăria mun. Chișinău pentru eliberarea ordinelor de repartiție pentru domiciliere permanentă. Prin scrisoarea din 14 aprilie 2017 au fost informați că solicitarea lor este în curs de examinare cu concursul Ministerului Educației și la 05 iunie 2017 au primit răspunsul prin care li s-a comunicat că cererea lor a fost respinsă, datorită poziției abordate de Ministerul Educației.

Reclamantii au afirmat că, încăperile din demisol și parter, deținute, fiind nelocuibile și neavând noduri ale rețelelor inginerești, le-au fost acordate în locațiune pentru folosirea în calitate de locuințe, au fost reparate din sursele proprii, amenajate cu dependențele necesare, adaptate pentru folosire ca locuințe, cu permisiunea administrației Colegiului.

Reclamantii au susținut că, anterior, în situație identică, atât Ministerul Educației, cât și Colegiul de Ecologie din Chișinău au acceptat cereri similare ale altor doi locatari, care dețin spațiu locativ în demisolul căminului Colegiului de Ecologie din Chișinău, au acceptat înaintarea documentelor comisiei de privatizare pentru privatizarea încăperii ocupate.

Prin încheierea protocolară din 19 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, Nadejda Balaieș a fost atrasă în calitate de coreclamantă.

Prin hotărârea din 19 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, corectată prin încheierea din 04 martie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis ca fiind întemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Emila Mazureac, Zinaida Petrașcu, Valentina Baraniuc, Vasile Crigan și Nadejda Balaieș și s-a anulat refuzul Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova 26 mai 2017 și al Colegiului de Ecologie din Chișinău din 05 iunie 2017, s-au obligat Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova și Colegiul de Ecologie din Chișinău să elibereze documentele prevăzute de legislația în vigoare pentru privatizarea spațiului locativ și acordul la privatizarea spațiului locativ pentru: Emila Mazureac, pentru apartamentul nr.3, situat în mun. Chișinău,

str. XXXXX, 68/2; Zinaida Petrașcu, pentru apartamentul nr.106, situat în mun. Chișinău, str. XXXXX, 68/2; Valentina Baraniuc, pentru apartamentul nr.4, situat în mun. Chișinău, str. XXXXX 68/2; Vasile Crigan și Nadejda Balaieș, pentru apartamentul nr.2, situat în mun. Chișinău, XXXXX, 68/2.

Prin decizia din 24 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, corectată prin încheierea din 05 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins apelurile declarate de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova și de Colegiul de Ecologie din Chișinău și s-a menținut hotărârea din 19 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 05 februarie 2020 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul depus de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova și s-a casat integral decizia din 24 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea cauzei Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 03 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, Agenția Servicii Publice a fost atrasă în calitate de terț.

Prin încheierea din 22 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, Agenția Proprietății Publice a fost atras în proces în calitate de terț.

Prin decizia din 21 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-au respins cererile de apel depuse de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova și de Colegiul de Ecologie din Chișinău.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a relevat că, intimații sunt îndreptățiți de a pretinde de la apelanți eliberarea documentelor prevăzute de legislația în vigoare pentru privatizarea imobilelor în care aceștia locuiesc în contextul în care amplasarea acestora la demisol excede limitele căminului pentru elevi amplasat în blocul locativ vizat în speță în contextul în care în aceste încăperi nu pot fi cazați elevi.

Or, potrivit Regulamentului-cadru privind funcționarea căminelor din subordinea instituțiilor de învățământ de stat, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 74 din 25 ianuarie 2007, căminele reprezintă unități în administrarea și folosința instituțiilor de învățământ de stat, în care se asigură condiții de trai și studiu pentru elevi, studenți, masteranzi, doctoranzi, rezidenți, secundariați clinici, auditori ai cursurilor de perfecționare, cu domiciliul stabil în afara localității de amplasare a instituției de învățământ, condiții ce nu sunt realizate, potrivit normelor citate supra, în privința încăperilor intimaților.

Din aceste considerente, instanța de apel a apreciat apreciază ca fiind nefondate argumentele apelanților referitoare la faptul că statutul juridici al blocului locativ din str. XXXXX, 68/2, mun. Chișinău, este de cămin potrivit pct. 173 din anexa nr. 22/12 la Hotărârea Guvernului nr. 351 din 23 martie 2005 cu privire la aprobarea listelor bunurilor imobile proprietate publică a statului și la transmiterea unor bunuri imobile și referitoare la faptul că prima instanță a confundat modul de folosință a imobilului cu statutul acestuia sunt eronate în condițiile în care, potrivit Regulilor și normative sanitaro-epidemiologice încăperile în care locuiesc intimații nu pot fi folosite în calitate de cămin pentru elevi.

Subsecvent, instanța de apel a constatat că prevederile art. 5 alin. (2) al Legii privatizării fondului de locuințe, invocat de apelanți, ce instituie interdicția vânzării sau transmiterii cu titlu gratuit în proprietate privată imobilele ce se află în cămine nu sunt aplicabile speței.

Această concluzie este fortificată și prin faptul existenței în blocul locativ sus-

menționat a încăperilor privatizate de terți în baza contractelor de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată, respectiv în urma realizării procesului de privatizare a acestora.

Prin urmare, realizarea unui tratament diferențiat față de intimați în raport cu terții care au beneficiat deja de dreptul la privatizarea încăperilor în același bloc locativ este contrară exigențelor legale, inclusiv internaționale, aplicabile speței, situație inadmisibilă în cadrul unui stat de drept, contrariul constituind un atentat inadmisibil asupra drepturilor fundamentale ale intimaților.

Instanța de apel a respins argumentele apelanților referitoare la lipsa în speță a unui tratament diferențiat în privința intimaților, deoarece apelanții apreciază principiul nediscriminării în raport cu drepturile elevilor la locuințe în cămine, omițând să se expună asupra situației comparabile a terților care au dobândit dreptul de proprietate asupra încăperilor izolate din același bloc locativ în urma privatizării acestora.

La 09 noiembrie 2020, prin intermediul poștei electronice (Vol.II, f.d.192) și ulterior, la 11 noiembrie 2020, în original, Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova a depus recurs împotriva deciziei din 21 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel din 21 octombrie 2020 și a hotărârii primei instanțe din 19 februarie 2019, emiterea unei noi hotărâri de respingere în totalitate a cererii de chemare în judecată înaintată de intimații/reclamanți Emila Mazureac, Zinaida Petrașcu, Valentina Baraniuc și Vasile Crigan.

În susținerea recursului s-a invocat că, formularea unor concluzii contrare circumstanțelor importante ale cauzei, constituie temei de casare a deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond. Instanțele ierarhic inferioare au apreciat arbitrar înscrisurile prezentate și a condus la emiterea unei soluții greșite.

La 04 ianuarie 2021, prin intermediul poștei electronice (Vol.III, f.d.1) și ulterior, la 06 ianuarie 2021, prin intermediul poștei (Vol.III, f.d.38), Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova a depus motivarea recursului, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel din 21 octombrie 2020 și a hotărârii primei instanțe din 19 februarie 2019, emiterea unei noi hotărâri de respingere în totalitate a cererii de chemare în judecată înaintată de intimații/reclamanți Emila Mazureac, Zinaida Petrașcu, Valentina Baraniuc, Vasile Crigan și Nadejda Balaieș.

Argumentele aduse în motivarea recursului de către Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, în esență, vizează neaplicarea de către instanța judecătorească a legii care trebuia să fie aplicată în sensul art. 432 alin.(2) lit.a) Cod de procedură civilă, iar în virtutea art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, încălcările admise au condus la soluționarea greșită a pricinii, iar aprecierea probelor a fost arbitrară. Astfel, instanța de apel a admis erori la aplicarea normelor de drept material și de drept procedural, a apreciat arbitrar probele anexate la materialele cauzei și a admis o serie de încălcări de ordin procedural care au dus la soluționarea greșită a pricinii. În cursul examinării, instanța de apel a neglijat prevederile actelor normative referitor la obiectul din speță.

Totodată, a menționat că hotărârea instanței inferioare este contrară prevederilor art. 241 alin. (1) și (5) Cod de procedură civilă. Instanța de fond în hotărârea emisă și instanța de apel în decizia adoptată au reflectat doar poziția

intimaților. În contextul prevederilor art. 373 Cod de procedură civilă, instanța de apel are obligația de a verifica circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, de a verifica legalitatea hotărârii în întregul ei și de a se pronunța asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Deși, instanța de apel face referire la art. 219 din Codul administrativ, în final evită de a ține cont de conținutul acestuia.

Recurentul a opinat că, în decizia din 21 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău sunt expuse doar parțial argumentele din cererea sa de apel, ceea ce denotă examinarea superficială a apelului dedus judecătii. În context, a notat că nu se conține motivarea concluziilor instanței de apel, implicit nu pot fi identificate argumentele respingerii apelului, aspect care determină concluzia privind examinarea superficială a cererilor de apel de către instanța de apel. Lipsește aprecierea instanței de apel cu referire la argumentele apelanților, precum și cadrul legal aplicabil speței. Hotărârea și decizia instanțelor inferioare nu conțin aprecieri care ar determina definitiv și incontestabil certitudinea soluției adoptate, nu reflectă nici argumentele cu privire la respingerea unor probe sau aprecierea altor probe administrate. Instanța de apel nu a elucidat toate circumstanțele importante pentru justa soluționare a cauzei.

De asemenea, a precizat că refuzul (legal) de a permite privatizarea la moment (anul 2017) nu violează dreptul la domiciliu și nici dreptul la egalitate, în condițiile în care folosința exercitată asupra locuințelor reprezintă o formă de realizare în condițiile legii a dreptului la domiciliu, iar situația altor locatari care au privatizat prin anul 2005 odăi în acest cămin, nu este identică cu cea a locatarilor din litigiu, astfel instanța de apel nu a intrat în esența problemei examinate.

Instanța de apel nu a luat în considerare că la determinarea destinației de întrebuințare a locuinței/statutului căminului urmează să fie aplicate prevederile Regulamentului - cadru privind funcționarea căminelor din subordinea instituțiilor de învățământ de stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 74/2007 și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 351/2005, poziția nr. 173 din Anexa nr. 22¹², cu privire la aprobarea listelor bunurilor imobile proprietate publică a statului și la transmiterea unor bunuri imobile care sunt cele mai recente acte emise de către autoritatea competentă în deciderea sorții/ destinației bunurilor proprietate publică a statului.

Recurentul a opinat că neaplicarea de către instanța de fond și instanța de apel a art.5 alin. (2) în coroborare cu art.5 alin.(5) al Legii privatizării fondului de locuințe la determinarea bunurilor excluse de la posibilitatea legală de privatizare, precum și neaplicarea reglementărilor imperative enunțate referitor la determinarea regimului juridic al proprietății bunului din litigiu, constituie temei de casare a deciziei instanței de apel prin care a fost menținută hotărârea primei instanțe.

În cazul examinat, odăile acordate în folosință intimaților fie erau adaptate la condiții de trai la momentul preluării (între anii 1970-1980), fie au fost adaptate ulterior la aceste condiții, însă în opinia recurentului, este cert faptul că la momentul depunerii cererii de chemare în judecată aceste încăperi erau locuibile și în astfel de circumstanțe, Regulamentul cu privire la privatizarea încăperilor nelocuibile, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.468/2008, nu este aplicabil situației din speță.

Recurentul a mai afirmat că, toate aspectele privind termenul acordării în folosință a odăilor, privind titlul folosinței exercitate, precum și privind întinderea

drepturilor și obligațiilor părților urmau să fie stipulate expres într-un contract locațiune, în baza prevederilor legale în vigoare la data stabilirii acestor raporturi și luând în considerare prevederile imperative ulterioare în materia respectivă.

În condițiile în care prevederile legal imperative, pe de o parte, interzic înstrăinarea sub orice formă a bunurilor domeniul public, iar pe de altă parte, a construcțiilor destinate elevilor, refuzul autorităților/ instituțiilor publice de a satisface solicitările petiționarilor contrare acestor prevederi nu poate fi calificată drept ingerință din partea acestor autorități/instituții în exercitarea dreptului la locuință sub forma obținerii în proprietate a acestora.

În situația din speță, instanța nu a determinat criteriul protejat de lege în constatarea faptei de discriminare, element indispensabil la formularea unei prezumții de discriminare directă.

Inclusiv cu referire la jurisprudența națională în litigii similare, recurentul a pretins că a procedat legal prin respingerea solicitărilor reclamanților.

Conform articolul 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 21 octombrie 2020.

La 09 noiembrie 2020, prin intermediul poștei electronice (Vol.II, f.d.192) și ulterior, la 11 noiembrie 2020, în original, Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova a depus recurs nemotivat.

La caz, notificarea deciziei motivate a instanței de apel din 21 octombrie 2020 s-a realizat conform scrisorii de expediere, fără dată (Vol.II, f.d.189) și a fost recepționată de către recurent la 04 decembrie 2020, conform avizului de recepție (Vol.II, f.d.203).

Motivarea recursului a fost depusă la 04 ianuarie 2021, prin intermediul poștei electronice (Vol.III, f.d.1) și, ulterior, la 06 ianuarie 2021, prin intermediul poștei (Vol.III, f.d.38).

În atare circumstanțe, completul ajunge la concluzia că recurentul s-a conformat prevederilor legale stipulate la art. 245 din Codul administrativ privind termenul de depunere a recursului.

La 27 ianuarie 2021 în adresa intimațiilor a fost expediată copia recursului motivat, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (Vol.III, f.d.41).

La 24 februarie 2021, intimații au înregistrat referință la cererea de recurs depusă de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, prin care au solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil (Vol.III, f.d.59-62).

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. În acord cu alin. (2) din

art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate, ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă a statuat că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996,

Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă este inadmisibilă.

În conformitate cu art. 230, art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat